

Hivelevää barokkia

Viime sunnuntaiksi oli alkujaan tiedossa Vox Unican finalistien hieno konsertti Perniön kirkossa. Suureksi pettymyksekseni se peruuntui. Toivottavasti laulukonsertti onnistuu, ennen kuin voittajat kasvavat ja kehittyvät ulottumattomiimme.

Mutta Musiikkikilta pelasti päivän. Perniön soinniltaan upeaan kirkkoon oli saatu taitavat ja kiinnostavat esiintyjät ja rakennettu hieno barokkipitoinen ohjelma Vivaldin ja Telemannin ympärille. Mahtavan Bachin poika Carl Philipp Emanuel Bach taisi kuitenkin voittaa kuulijoiden tunteet puolelleen, vaikkei oikeastaan enää säveltäjänä ja isäänsä vastaan kapinoivana kuulukaan barokkikauteen. Niin upeasti soivat hänen sonaattinsa.

Soittajiksi oli saatu neljä taituria. Ryhmää mitä ilmeisimmin johti huilisti Anja Voipio, joka nykyään soittaa Suomen Kansallisoopperan soolohuilistina. Hänen huilunsa soi niin tunteellisesti vanhassa kivikirkossa.

Nuorempaa polvea edusti niin ikään Kansallisoopperassa soittava oboisti Janne Korhonen, joka on jo ehtinyt soittaa aikaisemminkin Perniössä Musiikkikillan tilaisuudessa. Vaikka oboe ja huilu näyttävät ja kuulostavat niin erilaisilta, myötäilivät ne tässä konsertissa toisiaan kuin paita ja peppu.

Anja Voipion veli, sellisti Lauri Voipio, Tampereen Konservatorion sellonsoiton yliopettaja, soitti lumoavasti Vivaldin sonaatin. Eikä varmaan ensimmäistä kertaa, niin varmalta se kuulosti.

Konsertin nuorin soittaja, 21-vuotias imatralainen Johannes Vesterinen räpsäytteli cembalon kieliä. Nuori Sibelius-Akatemiassa urkujensoittoa opiskeleva muusikko on ehtinyt pelata cembaloa jo seitsemän vuotta.

Cembaloa, tuota erikoista rämisevää soitinta, on saatu kuulla Perniössä useaan kertaan. Alkuperäisiä vanhoja soittimia ei enää juurikaan näy, kuten vaikkapa viuluja. Cembaloita rakennetaan kuitenkin kaiken aikaa myös Suomessa. Useimpien lähtökohtana on saksalainen rakennussarja, mutta löytyy suomalaisia niin sanotusta pitkästä tavarastakin tehtyjä. Vesterinen soitti juuri tällaista Suomen Kansallisoopperan omistamaa vain noin kaksikymmentä vuotta vanhaa soitinta, jonka kansi tosin pysyi pystyssä perniöläisen pajuokepin varassa.

Pienimuotoisten konserttien verraton voima on, että niissä soitetaan ja lauletaan ilman mikkejä ja ämyreitä. Nähdessään esiintyjien ilmeet ja innot sekä kuullessaan soinnit ja särinät kokee kuulija aivan erityiset värinät.

pajen